

De naam noemen

*Ik noemde je naam overal
Ik noemde jullie namen waar ik kwam
Ik zag dat men schrok
Ik zag dat men wegkeek
Men ging spreken over iets anders.*

*Ik ging naar de zee en riep je naam
Ik reisde naar de stad waar jij studeerde
Ik ging naar waar jij was
Ik ging naar je slaapkamer
Ik riep je naam zachtjes, hardop, luid schreeuwend*

*Je krijgt hem niet terug zei men
Je moet het een plekje geven wist men
Je moet loslaten werd gezegd
Ik noemde je naam overal weer
Ik luisterde niet naar wat men zei*

*Ik noem je naam
Ik noem jullie namen hier
zachtjes, hardop
jullie blijven anders aanwezig
jij woont in mij
Wij blijven je noemen*

Wegebbend verdriet

*Je ebt
steeds meer weg
uit de vloed van de grote aandacht*

*de aandacht voor jou
wordt alweer overspoeld
door nieuwe verdrietsgolven om anderen*

*je dood
wordt van verschrikkelijk wat erg
steeds minder erg*

*jouw dood
wordt steeds meer
mijn gemis*

*jouw dood
wordt steeds meer
de unieke aandacht die jij was*

*jij die zoveel
niet wegebbend verdriet
nalaat aan de kust van mijn leven.*

Ambassadeur

Een ambassadeur is een gevolmachtigd gezant zegt het ethymologisch woordenboek. Je kunt dus je zelf niet tot ambassadeur uitroepen. Je kunt er voor gevraagd worden. Zo kreeg ik de vraag of ik ambassadeur van het Doodscafe wilde worden: een plaats waar men praten over zaken die de dood raken. Ik werd ook gevraagd of ik ambassadeur van het op te richten rouwstation in Rotterdam wilde worden. Het is een eer om zo een vraag te krijgen. Er spreekt vertrouwen uit. Er zijn steeds meer ambassadeurs in niet politieke zin. Het lijkt een nieuwe trend. Het begrip, het woord wekt vertrouwen en is (nog) niet bezet. “Ik voel me steeds meer de ambassadeur van mijn man in een onbekend land,” zei een vrouw. Ze zei het na het verhaal van een moeder die vertelde dat ze het niet toeliet dat anderen negatief spraken over de zelfdoding van haar zoon van 28. Ze was en bleef allereerst de moeder die trots op hem was en dat ook wilde blijven. Ze was een moeder die haar zoon niet door anderen van haar schild wilde laten duwen. Hij was zoveel meer dan het kind dat in het neerzuigende drijf zand van zijn leven tussen wanhoop en moed, tussen moed en wanhoop, zonder andere raad was terechtgekomen. Zij had zich herkend. Bij haar ging het om haar man. Zij probeerde anderen te laten begrijpen. Ze vroeg om respect en begrip nu in een vreemd ander land was terechtgekomen. Er zou voor nabestaanden van zelfdoding minder respect zijn dan voor bijvoorbeeld nabestaanden van de MH 17. Ik las het in een boekje dat me werd aangereikt.¹ Ik herkende het. Zelfdoding is verwarrend, verbijsterend. “Iedere mens wil leven.” Dat er mensen zijn die dat nog wel willen maar niet meer kunnen, raakt een diepe angst aan. “Kan ik ook zo in het leven terechtkomen? Kan dat ook gebeuren met mensen die ik liefheb en denk te kennen?” “Zijn we dan meer vreemden voor elkaar en voor onszelf dan vertrouwd en bekend?” “Wat weet ik van mezelf als ik in nieuwe vreemde situaties kom?” Meer dan we willen weten kijken we in wazige spiegels. “Ik heb geen idee.....” zei de broer die zijn broer door zelfdoding verloor. Hij zat achter mij in de auto waarmee zijn ouders mij binnen een uur weer thuisbrachten in Rotterdam. Hij volgde een opleiding communicatie aan een hogeschool. Het thema van het eerste half jaar was: kom uit je comfort-zone. Hij was er al uitgehaald en zocht naar leeftijdsgenoten die ook een zus of broer door zelfdoding hadden verloren. Ambassadeur worden in een vreemd land is een ambacht op zichzelf. Ik dank de mensen die naar Tilburg waren gekomen en die vertelden van hun ervaringen, steunende en storende. Zij zijn de ware gevolmachtigden. Ze hebben geen macht maar de veerkracht van de ervaring die ze kunnen delen en ze kennen de betekenis van de waarde van het luisteren dat niet afbreekt of voortijdig onderbreekt. Het woord ambassadeur heeft voor mij een nieuwe betekenis gekregen.

Marinus van den Berg

---

¹ *Genoemd boek: Liesbeth Gijsbers, Ik en de verloren ander, Uitgeverij Meinema 2014*